

DĚTSKÉ SCÉNY

7.-13.6.2013

číslo 4. - úterý 11.6.2013

FABRIKA SVITAVY

VČERA JSME SI VŠIMLI...

dílny M. Šimánkové

dílny H. Švecové

dílny M. Vandasové

NAHLÉDLI JSME DO...

...DÍLEN PRO DĚTI ZE SOUBORŮ

LEKTORKA: MARTINA ŠIMÁNKOVÁ

 Východiskem dílny, kterou vedla Martina Šimánková, byl obraz Paula Klee Dobývateľ, který znázorňuje lovce potýkajícího se s mohutnými mořskými rybami. Lektorka dětem postupně prostřednictvím jednotlivých aktivit odhalovala možný příběh obrazu: účastníci se hned na začátku stylizovali do role Kahájů – indiánského kmene. Dobývateľ z obrazu je také jedním z Kahájů. Děti se s tímto vědomím snaží pojmenovat a popsat všechno, co se na obrázku odehrává, pak jej vytváří z vlastních těl. Obraz je prostředním okýnkem komiksu – děti dalšími živými obrazy příběh ve skupinách dotváří. Příběh o tom, jak lovec připravil tuleně o kamaráda, příběh o přátelství mezi rybami, příběh o smrti lovce ryb. Po pauze Martina dětem představuje širší kontext příběhu – vodní živočichové jsou Ochárové a Kahájové s nimi vedou letitý spor. Děti opět pátrají po příčinách tohoto sporu – vytvářejí improvizované přednášky s diapozitivy. Postupně pak příběh dotváří a hranými sekvencemi vedou ke konci, kdy kahájský princ Takumseh porazí mořskou příšeru a tím i celý rod Ochárů, je mu vystrojena hostina, děti pro něj skládají oslavnou píseň (Kahája stoness zpívali: „V neděli jsi zdolal všechny příšery...“). Toť příběh a v obecnosti náplň dílny pro děti ze souborů.

Nutno však ještě něco podotknouti a pozastavit se nad atmosférou, která průběh dílny velmi ovlivňovala. Skládám v tomto ohledu velikou poklonu především Martině vnitřnímu klidu, který si i přes všechny nesnáze dokázala udržet. Na dílně se dnes sešla skupina velmi silných osobností individualit velkých věkových rozdílů s přetlakem energie. Děti příběh sice zaujal, leč bylo pro ně poměrně složité soustředit se. O pauze jsem se lektorky zeptala, jak to zvládá, (zatímco opodál probíhala, jak to účastníci nazvali, „tryzna“ – jedna z nejmladších účastnic byla vynesena staršími kamarády ven, byly jí sundány boty a byla pak dlouze lechtána... Na otázku, zda je vše v pořádku odpovídala, že je jí to příjemné. Okolo téměř světelnou rychlostí pobíhali kluci, kteří využívali různých zákoutí dvora farní stodoly a hráli nějakou „střílečku“...). Odpověděla, že v pohodě, že jí jde především o to, aby se děti seznámily a pohrály si spolu... Myslím, že tento účel dílny jistě naplnila. I když neprobíhala přesně podle plánu lektorky (hlavní tématem dílny a stěžejní aktivitou mělo být srovnání pohledu na vítězství nad příšerami ze strany kahájského prince s pohledem ochárské princezny, které Takumseh zabil tři bratry...), děti si dílnu v závěru při reflexi velmi chválily.

Tereza Strmisková

NAHLÉDLI JSME DO...

...DÍLEN PRO DĚTI ZE SOUBORŮ

LEKTORKA: HEDVIKA ŠVECOVÁ

 Dnešní dílna se odehrávala stejně jako minulé dny v prostorách muzea. Ještě před přesunem z Fabriky se děti rozdělily podle obrazů, které ležely na zemi. Lektorka Hedvika Švecová si pro svou dílnu vybrala obraz Antický zvuk. Paul Klee v něm zobrazil zvuk vizuálním způsobem. Stejně tak i celá dílna byla víceméně založená na různém alternativním ztvárnění zvuků.

Začali jsme v jedné z hořejších místností muzea, kde se nachází expozice starých praček. Prostor to byl inspirativní – dlouhý sál plný různých starobylých přístrojů, které mohly mimo jiné připomínat cokoli. Po tomto prostoru měli účastníci chodit a v rámci možností svých těl vydávat zvuky. Jakékoli zvuky, kdo si chtěl zaštekát, mohl si zaštekát, kdo se chtěl vyřvat, měl možnost. Když byly vyčerpány zvukové možnosti lidského těla, přišel čas zjistit, jaké zvuky nám nabídnou všudypřítomné přístroje. Došli jsme k tomu, že na pračky lze zahrát: kručení žaludku; morče; déšť; zvony; pes, škrábající na dveře; lovení igelitů z potoka; raci, lezoucí v kyblíku; švábi, převalující se přes sebe... Do Svitav zavítali nějakí Dánové. Uvolnili jsme jim tedy prostor a přesunuli se do přízemí, kde byla expozice úlů. Postupně jsme začali zvuk přetvářet do pohybu; zatímco jeden vyráběl nějaké zvuky, ostatní podle něj „tancovali“. Pak jsme si stanovili okruhy: město, počasí, lidské tělo, příroda, věci a stroje; a rozdělili se na tři skupinky. Každá skupinka si vylosovala jedno nebo dvě témata a vymyslela co nejvíc zvuků z této oblasti, aby si z nich pak vybrali ten nejzajímavější a ztvárnili ho. Už tady se začaly objevovat zajímavé nápady.

Pak si skupiny ze svých seznamů navzájem vybraly zvuky. Jedna skupina s pomocí orffových nástrojů (bubínek, triangl, kamínky...) předvedla jednoduchý voiceband, znázorňující jízdu tramvají. Viděli jsme kručení v břiše nebo praskání ledu, sehrané za pomoci pouhého papíru.

Čas prý vyšel oproti předchozímu dni krásně, takže děti měly plno prostoru pro zkoumání, zkoušení, vymyšlení, hraní si. Nakonec se kruh uzavřel. Za pomoci vodovek a balíčku vznikly tři obrazy, které stejně jako obraz výchozí znázorňovaly zvuk. Obrazy s názvy Tlukot srdce, Šum peří v letu ptáka a Moře narážející do skal možná ještě stihnete vidět v muzeu za prvními dveřmi vlevo, úplně vzadu za expozicí úlů.

Lektorka Hedvika si po skončení libovala, jak jsou ta děcka šikovná a kreativní. Můžu říct, že jsem hmatatelně cítil proudy pozitivní energie, která mezi námi proudila a že jsem vycházel z budovy muzea nabitý na celý den.

Jan Mrázek

NAHLÉDLI JSME DO...

...SEMINÁŘE A - NAŠE PŘÍBĚHY KOLEM PLUJÍ

Seminář Romana Černíka
Naše příběhy kolem plují, zbý-
vajících se komunitním divadlem

a divadlem dokumentu, se dnes z velké části bude odehrávat na svitavském náměstí. Krátce po deváté hodině se setkávám v různých koutech centra města se seminaristkami, které dovršují včerejší práci. Včera hledaly a prozkoumávaly nejen zajímavá místa, ale také pozorovaly zdejší obyvatele, kteří je něčím zaujali.

O půl hodiny později už máme všichni sraz v podloubíčku, kde si vytváříme itinerář naší cesty náměstím, během které nahlédneme do mnoha pěkných zákoutí. Jako první na nás čeká díra v bývalé výloze, která nám nabízí pohled do více-rozměrného prostoru připomínajícího příbytek doktora Fausta. Dále pokračujeme okolo morového sloupu k místní Lennonově zdi, abychom za malý moment vystoupali po schodech do příjemné kavárny, která nabízí nejen pěkný pohled z okna, ale i dobrou kávu a „míšadort“. Po této návštěvě docházíme ke kamennému stolu se židlemi umístěnému v polovině náměstíčka. Zde přichází na řadu „stolová skupina“. To znamená, že nás čeká první krátké site - specifické představení vytvořené jednou ze tří skupin. Tyto výstupy vznikly právě na základě inspirace projevy výrazných svitavských obyvatel. K velkému stolu postupně přicházejí rozmanité osoby - pracovník veřejných služeb, po-

lakuji se mladík, těhotná žena a mnoho dalších. Sedačky umístěné okolo stolu ovšem mají kouzelnou moc a proměňují lidi v ty, kteří na sedačce seděli před nimi. Jelikož postavy, pohybující v prostoru okolo stolu, jsou víceméně životními nešťastníky, usedají všichni na sedačku po mocné manažerce místního azylového domu, aby se v ní proměnili. Když zažijí neznámý pocit úspěchu, postupně od stolu odcházejí. Po představení pojmenováváme, co v něm fungovalo. Byly to zejména ostré střihy, velká a gesta, aktivní držení těla a to všechno na sebe upoutává pozornost. V souvislosti s tím Roman nabízí přirovnání k řadě oken: když je jedno okno pootevřené, tak si ho všimneme. Jsou-li ale pootevřena všechna, tak nás na nich nic neupoutá. Procházíme náměstí směrem ke knihovně, abychom se zastavili u lavičky s oblými tvary, na kterou ulehá těhotná Verča a na lavičce rázem vznikají tři bubliny. Pod rozkvetlým stromem chytáme, podle vzoru chudých dětí z prvního dílu knihy Petra Panna, okvětní lístky, což působí to velmi působně. U kašny se nám nabízí další krátké představení, do kterého jsou tentokrát zakomponovány i u ní si hrající děti. Výstup u kašny nám nabídl ukázkou práce s perspektivou a napětím. Usadíme se u Ottendorferova domu, u něž jsme před chvilkou zhlédli poslední skupinu performerů, abychom si udělali malý exkurz do teorie komunitního divadla.

Dozvídáme se, že díky němu se lidé sdružují a zjišťují tak o sobě nové věci. Tento kreativní proces může vycházet jak z řešení vybraných problémů, tak z pověstové látky. Jeho dopad na komunitu je silný z několika hledisek. Komunita, která tvoří, se při společné práci a s vidinou společného cíle více semkne. To má význam zejména směrem do budoucnosti, kdy díky tomu budou schopni vzít za jeden provaz při řešení jakýchkoliv situací. A současně přihlížející členové komunity jsou schopni lépe vnímat poselství od lidí, které znají, než od cizích herců. Všechny řečené informace (bylo jich mnohem více, než si mohu dovolit napsat) Roman shrnuje jednou větou: „Smyslem komunitního divadla je spojit a aktivizovat lidi.“

Během přestávky se přesouváme do budovy Fabriky, do laboratoře, kde budeme necelou hodinku provádět dramatické pokusy, z části inspirované postřehy z dnešního dopoledne. Roze-
hřejeme se chůzí po prostoru, při níž měníme na podnět někoho ze skupiny, styl chůze. Doplazíme se, doskáčeme, docouváme...do kruhu. V něm předvádíme svérázná gesta lidí, kterých jsme si při procházení náměstí stačili všimnout. Postupně tedy napodobujeme pána nesoucího zákusky, muže s psíčkem, malého chlapce vedoucího si respekt budícího psa, osobu smrkající a do dálky hledící a mnoho dalších. Posléze si každý vybíráme pět těchto gest, abychom je propojili do jednoho celku. Zafixovaná gesta využijeme v další činnosti. Ve dvojicích spolu jejich prostřednictvím rozmloouváme. Často vznikají vtipné obrazy, například na vyzývavé gesto dámy druhý reaguje lhostejným skládáním kapesníčku.

V poslední části dnešní dílny nám Roman rozdává skoro „slepé“ mapy (od slepé mapy je totiž dělí názvy ulic) města Svitav. Ve změtích jeho uliček máme najít obrazy nebo pro nás zajímavé plochy a barevně je vyznačit. Co se s nimi bude dít dál, se dozví seminaristky až zítra ráno...Škoda, že s nimi nemůžu pokračovat. Ale alespoň vím, že se určitě můžeme těšit na originální závěrečný výstup!

Andrea Pavlíčková

VČERA JSME SI VŠIMLI...

semináře B

semináře A

semináře S2

VČERA JSME SI VŠIMLI...

Romana Černíka

Romana Černíka

Romana Černíka

ZEPTALI JSME SE ZA VÁS...

... ROMANA ČERNÍKA, LEKTORA SEMINÁRNÍ TŘÍDY A

Ve svém semináři seznamuješ jeho účastníky s komunitním divadlem a divadlem dokumentu. Přibliž, prosím, tyto dva pojmy i těm čtenářům, kteří se dílny neúčastní.

Jsou to termíny, které se u nás do divadelní terminologie teprve dostávají.

Komunitní divadlo se velmi často snaží vést k tomu, aby se posílila jakási sociální soudržnost té komunity. Aby lidé byli schopni spolu mluvit, řešit spolu problémy, aby si uvědomovali, s kým žijí a kde žijí. Velmi často se využívá v oblasti, kde jsou rozdílné sociální skupiny. Pro mě to má velmi blízko k divadlu lokace, u nás se tomu říká site specific. Čili chce vlastně zvýraznit nějaké místo uměleckým činem a mně na tom připadá nejzajímavější zvýraznit jej s lidmi, kteří v tom místě žijí nebo jsou s ním nějak spojeni. Má to ještě jeden rozměr - setkávání lidí různých profesí. To znamená, že se může potkat výtvarník s inženýrem, zemědělec s tanečníkem a vzájemně se skrze společnou práci obohatit.

Potkávání se lidí je jistě vždy velmi přínosné. Ale jak motivovat lidi k tomu, aby se najednou zvedli z kancelářské židle a šli dělat divadlo?

Většinou si někdo v té komunitě uvědomuje, že v jeho okolí je něco, co by stálo za to řešit nebo připomenout, zvýraznit. Osloví tvůrce, kteří jsou schopni tímto způsobem pracovat. Před tím si musí provést jakýsi předvýzkum. To uvedu na konkrétním příkladě. Vybavuji si náš projekt třeba na Broumovsku, kde jsme čtrnáct dní s těmi lidmi žili. Chodili jsme s nimi nakupovat, hrabat seno nebo něco takového. Takto se dají v té komunitě najít lidé, kteří něco znamenají, kteří když dají pokyn „Hele, pojďte něco dělat, je to hodně dobrý“, tak se vždycky najde někdo, kdo se rád připojí.

A co komunitní divadlo a děti?

Jako pro pedagoga je pro mě velmi cenné, že jsou to právě děti nebo teenageři, kteří do toho často nadšeně jdou a přes ně se tam dostanou nějaký jiný lidi. Děti získávají zkušenost a vytvářejí si vztah nejen ke komunitě, ale i k místu, ve kterém žijí.

A nyní tě prosím ještě o stručnou charakteristiku divadla dokumentu.

Divadlo dokumentu je snaha scénovat, uvést do kontaktu s vnímatelem nějaká témata, která jsou faktografická, a tím vytváří jakousi naléhavost.

Základem není konkrétní dramatický text, ale nějaký jasný, zřetelný problém. Často se pracuje se záznamy svědků, s dopisy, s články...Je to jakési mezioborové badatelství. Jako tvůrce poté mohou divákovi nabídnout setkání teď a tady. To znamená, že tam funguje to spoluprožívání. Používají se autentické záznamy - zvuk, rozhovory s lidmi z ulice, pracuje se s konkrétními texty. Tvůrce, než to dá dohromady, prochází takovou vědeckou, historickou a sociologickou rešeršní prací. Jako příklad můžeme jmenovat např. představení Mašinerie J. Havelky, které pojednává o bratřech Mašínech, které detailně pracuje s protokoly a zároveň s autentickými novinovými články...

V čem je dopad divadla dokumentu na diváka jiný než dopad divadla vycházejícího z textu dramatického?

Původní divadelní hra, ta klasická, vlastně moc nefunguje, není aktuální a mnoha lidem toho příliš neříká. Není moc současných her, a když ano, jedná se o takové příliš osobní, uzavřené, duma-vé psychologické hry a nebo totálně absurdní díla. Čímž vlastně to setkání s realitou není naplněno. A je to právě potřeba zpracovávat věci z běžné reality, jak ze strany tvůrce, tak i z pohledu diváků. Najednou ten materiál z reálného života může poskytnout nějaký impuls k řešení situací.

Dají se využít principy divadla dokumentu pro práci s dětmi? Co do ní vnáší nového a v čem mohou být úskalí?

Je zde velká přítomnost toho žurnalistického, kde lze nalézt cestu k zastávání jasných postojů. Badatelský proces, zkoumání pramenů, kterým se dochází k výsledku, je pro děti novou zkušeností. Dělat s osmáky, deváťáky něco takového je určitě cenné. Oni jsou ti tvůrci, oni jsou ti, kdo rozvíjí své schopnosti a dovednosti, zároveň své dosavadní zkušenosti využívají ke scénování. Výběr faktů může být někdy manipulativní, takže na to je potřeba při práci s dětmi dát pozor. Nebezpečí může být i to, že výsledkem nemusí být na první pohled líbivá akce, což může vést k nepřijetí.

U obou druhů divadel je důležité, aby tvůrce neměli přehnané umělecké ambice. Měli by mít na paměti, že vše musí sloužit celku. Když z toho místa tvůrce odejde, tak aby ti lidé v něčem pokračovali, aby to mohlo něco změnit. Ne, že tam přijdeš, něco předvedeš pro dvě stě lidí a třetí den o tom nikdo nic neví. Proto já rád používám termín divadlo pro rozvoj komunity.

Vypozoroval jsi zde ve Svitavách něco, co by se dalo ztvárnit prostřednictvím komunitního divadla či divadla dokumentu?

Jsem tady teprve tři dny a nikdy předtím jsem tady nebyl, ale připadá mi, že je tady celkem vysoká nezaměstnanost, je tady řada nešťastných lidí - všiml jsem si řady bezdomovců, je tu hodně azylových domů. Dál je tady silná vietnamská a romská menšina, o čemž se asi příliš nemluví. Ten sociální problém bych řešil a také si myslím, že je tady zapřená ta silná německá minulost - otázka je jestli ji ventilovat nebo neventilovat. Jinak mám krásný příběh o Josefu II., k, ten by se dal udělat a byl by jistě také zajímavý.

Andrea Pavlíčková

CO DEN DAL

RECENZE

LAKOMÁ BARKA

Inscenaci Werichovy Lakomé Barky v režii Jarky Holasové přivezl do Svitav soubor Malé dvě, ZUŠ F. A. Šporka z Jaroměře. Ocenili jsme odpovídající režijní koncepci a volbu maňásků, jimž je vlastní razantní projev, tak zvaná „rak-vičkárna“. Dívky maňásky ovládají na solidní úrovni – některé situace se vydařily lépe, ale jiné by ještě bylo dobré dopracovat v jejich razanci a pointě. Především omdlení Barky špehující učitelovu rodinu nebo setkání Kubáta se starostou a ještě zřetelnější záměnu pytlů s jejich nekalými „úlovky“. I když označení jejich cesty šipkami na tabuli v druhém plánu jsme ocenili. Vůbec pokud jde o tento druhý plán, tedy využití školní tabule a komentáře dívek, hodně se uvažovalo o jeho smyslu a využití – jak při interní diskusi lektorského sboru, tak při diskusi veřejné. Tabule pochopitelně evokuje školní prostředí, ale není už blíže tematizováno, proč k takové hře dívek dochází. A psaní prostředí a vysvětlivek na tabuli pak trochu zdržuje vývoj příběhu, ale je cítit, že tohle si dívky uvědomují a snaží se s tím pracovat rychle a pomáhat si i zvukem. A některé situace i v tomto plánu zafungují výborně, například smazání v úvodu nakresleného prasátka při zabití toho „skutečného“. Od Jarky Holasové se členové lektorského sboru dozvěděli, že kreslením plánu vesnice začínali a od toho vyšli. Také přišla řeč na to, že růžové pruhované ponožky na dívčích nohách, které neustále vidíme i pod tabulí – paravánem, jsou sice krásné, ale barevně poněkud převálcují loutky a občas tak zbytečně odvádějí pozornost. Nicméně potěšení dívek z Werichova jazyka a jeho interpretace je evidentní a výsledek i přes zmíněné nedotažené věci pozitivní.

AŽ OPADÁ LISTÍ Z DUBU

Také soubor Středník, ZUŠ Rokycany připravil inscenaci předlohy Jana Wericha, tentokrát Až opadá listí z dubu. V předloze je téma silné, ale hodně jsme diskutovali, o čem to chtějí hrát oni. O závislosti? O vůli? O vztahu Čupery k ženě a rodině? A protože jsme to nepřečetli, kladli jsme si i otázku, jestli je předloha pro věk dětí v souboru adekvátní, a převažoval názor, že by byla vhodnější spíše pro starší a možná i divadelně zkušenější, protože tyhle děti i jejich vedoucí Pavla Vítiningerová v podstatě začínají. Od vedoucí se členové lektorského sboru dozvěděli, že ona sama neměla v plánu tuto předlohu s dětmi dělat, ale že ji přinesla dívka představující vypravěčku a ostatní děti se postupně samy nabalily. A jsou zatím v půli cesty, kdy se snaží zobrazit osnovu literárního děje, ale divadelnímu zpracování této předlohy se chtějí dále věnovat. To nám osvětlilo problémy, které jsme v inscenaci viděli. Děti pracují s různými znaky, vesměs jednoduchými, ale už se s nimi až na výjimky nepracuje dále metaforicky, a tak jsme vnímali jen jednoduchý popis a situace se nám tematicky nepropojily v celek. Řadu věcí jsme slyšeli jen ve slovech. Jenže Werichův jazyk, který funguje krásně, když si předlohu čteme, nemůže takovým způsobem fungovat i na jevišti. A to všechno tedy souvisí už se zmíněnou potřebou tematizace celku. Co ale vyšlo krásně,

VČERA JSME VIDĚLI...

...LAKOMÁ BARKA

VČERA JSME VIDĚLI...

...AŽ OPADÁ LISTÍ Z DUBU

byl závěrečný obraz dubu s věčky z rukou dětí a to je princip, na který by šlo v další práci na inscenaci navázat. Protože i přes uvedené problémy se děti evidentně snaží a jsou svými aktivitami na jevišti zaujaté.

JAK SE STALO, ŽE JE VRÁNA ČERNÁ

Benešácci ze ZŠ Pardubice, Benešovo náměstí se představili s inscenací podle předlohy Richarda Erdoese *Jak se stalo, že je vrána černá* (dramatizace a režie Martina Hezká a Petra Zahradníková), což je indiánská legenda. Sympatické na této inscenaci je to, že vychází ze hry dětí a dále s tím pracuje. A využívá prostředky adekvátní věku a zkušenosti dětí, vesměs šikovně používají znaky kostýmů a rekvizit. Snad s výjimkou kostýmu bizona, který působí příliš neutrálně a navíc není odlišen kostým a zobrazení bizona falešného, tedy indiána, který je do stáda vyslán pochyťt vrány, které bizony před lovci varují. A takové rozlišení by pro vývoj příběhu a dramatictost situace bylo rozhodně důležité. V tomto smyslu by také bylo třeba dorešit závěr, kdy jsou vrány upalovány v ohništi, ale na poslední chvíli se zachrání – v literární předloze je přepálen kožený pásek, kterým je vrána svázaná. Tady se rozvazují samy a také odhazují bílé látky, které znázorňovaly původní bílou barvu vran. Od vedoucí se členové lektorského sboru dozvěděli, že příběh si vybrali na základě toho, že se celý rok zabývali tématem indiánů. A také je dobře připomenout, že jsme neviděli představení souboru ZUŠ, ale běžného školního kolektivu sportovní základní školy a že tyto děti jsou v tom, co dělají přesvědčivé a rozhodně při věci. A tak i když jde více o ilustrované vyprávění, než o vybudovaný divadelní tvar, protože řadu důležitých věcí se dozvíme především ve slovech, bylo příjemné je sledovat.

BALÓN ANEB LÉTAT JE SNADNÉ

Představení inscenace *Balón aneb létat je snadné* je snadné spojených souborů KUK a Zpátečníci ZUŠ Štítného, Praha 3 nás od počátku zavalilo energií, a to už příchodem, kdy se na jeviště postupně trousí přes třicet dětí a mladých lidí nejrůznějšího věku a od počátku je jasné, jak na sebe slyší, jak se prolínají a respektují a jak i ty nejmenší děti vědí, co dělají, a je evidentní, že se v tom cítí dobře. Hned v úvodu se dozvíme, že uctívají Cimrmana a vycházejí z něj. Je tedy nastolen jasný princip a v tomto duchu začne vše „ilustrovanou přednáškou“, tedy hereckým desaterem. A pak se rozbíhá parodie žánru operety, s hudebními a tanečními čísly a jednoduchým příběhem. Obdivuhodná je herecká i pohybová vybavenost. Zprvu se vše skutečně odehrává v duchu Cimrmana, ale rozhodně nejde o stupidní děláni „srandiček“ (jak se u nápodob Cimrmana často stává), ale o propracovaný a promyšlený celek. Jen se z něj v jisté fázi Cimrman poněkud vytratí, a sice v obraze, kdy různé části rodiny cestují různými dopravními prostředky do místa, kde se ukrývá závěť jejich zemřelého příbuzného. Tady se najednou pracuje spíš s prvky, které vycházejí z etud, kdy se vše odvíjí od hry a různosti cestování, a to vedlo k diskusi o tom, že někomu to nevaří, ale někdo jiný by zase uvítal zkrácení této fáze. V obrazu posledním se používané principy zase vrací k Cimrmanovi. Také se hovořilo o tom, že jsme většinou očekávali v průběhu parodie operety použití všech „rad“ z desatera, ale byly využity jen některé. Při veřejné diskusi se také hovořilo

o různých pohledech na Cimrmany v různých dobách a v různém věku. Díky tomuto tématu se pak dozvěděli i ti, kdo to nevěděli, že soubory této ZUŠ pracují ve stejných prostorách jako Divadlo Járy Cimrmana. To je v této inscenaci s touto poetikou propojilo. A výsledek je rozhodně obdivuhodný.

(Psáno na základě interní diskuse poroty a veřejné debaty).

Alena Exnarová

ZAPSALI JSME Z...

...DISKUSNÍHO KLUBU PRO DĚTI ZE SOUBORŮ

V diskusním klubu pro děti z hrajících souborů se sešlo na šedesát účastníků. Balance toho, kdo a koho viděl, byla lepší než o den dříve. Pouze Lakomou Barku viděl jen jeden soubor, zbylá tři představení viděli všichni. Nebyl tedy důvod ke spojování s otevřeným diskusním klubem.

LAKOMÁ BARKA

Nejdříve lektorky s dětmi převyprávěly děj inscenace. Už tady se ukázalo, že diváci neměli úplně jasno v tom, kdo byl kdo (starosta – sedlák – učitel). Pak diváci na tabuli čarou naznačili vývoj napětí v představení a hledali nejnapínavější část. Bylo to pro ně setkání starosty a sedláka s pytlí. Soubor přisvědčil, že se v tom shodují. Pak se ještě Klára se Soňou ptaly, co by diváci na Lakomé Barce pochválily – práci se školní tabulí. To, že se herečky nebály jít dopředu před paravan, vtípky s loutkami (např. pohled nahoru k Bohu, oklepávání vody), Diváci naopak nerozuměli, proč měly hrající dívky barevné ponožky a k čemu měly sloužit. Soubor uvedl, že barevné ponožky nejsou záměrem, jen se dívkám líbily.

JAK SE STALO, ŽE JE VRÁNA ČERNÁ

Lektorky vyšly z motivu střelby z luky a ptaly, co bylo na představení trefou do černého (tedy co se povedlo) – zpodobnění bizonů, vrání křídla a vrány vůbec, jednoduchost a čistota, chycení vran a to, že se bránily, zpopelnění vran, bubnování. Střelami těsně vedle (problematickými částmi) bylo překrývání se na jevišti, takže diváci z boku neviděli dobře na jeviště, nebylo poznat, co bylo důvodem zčernání všech vran, mezi indiány chyběl náčelník.

AŽ OPADÁ LISTÍ Z DUBU

Všechno osazenstvo diskuse bylo rozděleno do 6 skupin po souborech (jen KUK a spol. měl skupiny 3 po deseti členech). Každá skupina měla na papír napsat přísloví, které by vyjadřovalo děj inscenace. Poté byly čteny tyto návrhy (Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá, Zlo se nemá oplácet zlym, Bez práce nejsou koláče, Kdo se směje naposled, ten se směje nejlépe, Opilý chytrák lepší než střízlivý blbec). Při vysvětlování motivů, které děti vedly k návrhům přísloví vyplynulo, že pro soubor je nejdůležitějším fakt, že se Čupera změnil a že tu změnu chtěl sám. To ale diváci nepoznali. Z představení vyniklo více to, jak Čupera vnímá lidi v jeho okolí. Podle diváků se v představení

VČERA JSME VIDĚLI...

...JAK SE STALO, ŽE JE VRÁNA ČERNÁ

VČERA JSME VIDĚLI...

...BALÓN, ANEB LÉTAT JE TAK SNADNÉ

povedlo: Čuperovy představy, co má doma, pro vyprávění příběhu stačilo málo a všechno bylo funkční, představení pekla jako společnosti. Diváky pobavilo vyjádření almary, konečné heslo Až opadá listí z dubu a jak se herci klaněli z obrazu stromu. Zapeklité bylo v představení zobrazení čerta (byl málo čertovský a nebylo mu dobře rozumět), peklo bylo málo pekelné, vylepšit by chtěla i podivná zvířata jako dopravní prostředky.

BALÓN ANEB LÉTAT JE SNADNÉ

Úvod diskuse o tomto představení byl zasvěcen definování pojmu opereta a pak se přesunul k pojmu Jára Cimrmana. Ani jeden pojem vlastně diváci neznali, zatímco soubor ano. Na řadu přišlo Cimrmanovo herecké desatero a otázka, kolik prvků z něj bylo pak v představení použito. Diváci došli ke čtyřem. Při počítání částí desatera v inscenace bylo odhaleno i to, že před vlastním představením byla úvodní přednáška obdobně jako u her DJC. Následně diváci vymýšleli nové názvy – Cimrmanovo desatero aneb Rodinná závěť, Od pohřbu k svatbě, Boj o dědictví, Rodinná cesta, Dědictví, Rodina Vogelmannových. Soubor si pak vybíral, který název by se mu nejvíce ke hře líbil. Zvítězila Rodina Vogelmannových, protože to nejvíce vyjadřuje jejich záměr. Zkusit operetu a předat rodinný příběh. Dalším krokem bylo psaní úvodu k převyprávění příběhu hry – až na jednu výjimku ve všech začátcích figurovala nepravá závěť, jen v jednom věta: Na pohřbu Vogelmannových se do sebe zamilovali dva lidé. Mluvilose také o scéně soudu v úvodní demonstrační přednášce – patří tento soud ke hře samotné? Má souvislost? Odsouzená se jmenuje Vogelmannová... Tato souvislost soubor vůbec nenapadla. Na závěr se ještě lektorky snažily vyprovokovat tiskovou konferenci, na níž by se novináři ptali tvůrců, ale diváci spíše ještě měli potřebu pochválit okamžiky, které se jim líbily. Takže ještě padlo, že soudkyně byla opravdu skvělá a proč velcí nedali víc příležitostí malým dětem. Mladší aktéři odpověděli, že jsou spokojeni, protože hrají pořád a vůbec nepotřebují víc mluvit. Pak ještě starší dodali, že zkoušeli po rodinách a že to, že starší vedou ty mladší, dávají jim větší jistotu. Poslední douškou bylo, že se moc líbily „přelety“.

Zapsala Iva Vachková

ZAPSALI JSME...

... Z OTEVŘENÉHO DISKUSNÍHO KLUBU

Na dnešní diskusi se nás nesešlo mnoho. Osazenstvem byla lektorka Eva Suková, čtyři děvčata souboru Bezeřského, jeden přihlížející a já. Holky za svou účast získaly velké významné plus. Nicméně, takový počet nahrával tomu, že jsme mohli probrat představení více do hloubky.

LAKOMÁ BARKA

Ze čtyř zúčastněných viděly Barku pouze dvě. Měly tedy za úkol povyprávět ostatním příběh. Na tom se ukázalo, že představení mělo mnoho zápletek a nedalo se v nich docela lehce orientovat. Mnoho věcí z představení jasně nevyplývalo, diskutující by to řešily větším důrazem na to, co je podstatné. Děvčata ocenila prvek tabule, která se používala různými způsoby. Vyzdvihla také, že představení bylo odehráno pouze ve třech lidech. Pak už se chválily jen drobnosti, například učitelovy děti ztvárněné formou rukavice nebo barevné ponožky, které byly vidět pod tabulí.

AŽ OPADÁ LISTÍ Z DUBU

Na otázku lektorky, jak spolu souvisí Barka a tahle pohádka se po chvíli odpověď našla. Obě pohádky jsou z knížky Fimfárum. I k autorovi, Janu Werichovi, jsme se posléze dostali. Oceňovalo se, že například strom byl poskládán z živých herců. Panoval názor, že je lepší hrát spíš bez rekvizit, diskutujícím to přišlo zajímavější. Došlo opět k převyprávění příběhu, tentokrát bylo živější, protože se mohli zapojit všichni. Odhalily se nejasnosti v části, kde Čupera odvyká pít. Jako problém bylo vnímáno, že čerta hrála holka. Děvčata jinak herectví ocenila, stejně jako kostýmy.

JAK SE STALO, ŽE VRÁNA JE ČERNÁ

Tady výtky padaly zejména k nepřesvědčivosti příběhu: proč chytli jenom dvě vrány nebo jak to, že ze dvou černých vran se černými staly všechny. Některým nebylo rozumět, mluvili potichu. Nejasná byla scéna s falešným bizonem - který z nich dvou byl falešný. Děvčata to zprvu řešila trošku odlišným kostýmem, ale došli jsme k tomu, že by to stačilo prostě zahrát. Na druhou stranu byly chváleny nápady jako jednoduše udělaná křídla. Děvčata si také pochvalovala, že byli příjemní a roztomilí.

BALÓN ANEB LÉTAT JE SNADNÉ

Přestože nikdo z diskutujících nezná Járu Cimrmana, každý si v představení něco našel. Postupně jsme se dostali k tomu, že jde o parodii na muzikály, operetu a přeslazené americké filmy. I přesto se některá děvčata nemohla s happyendem srovnat. Líbily se uvěřitelné herecké výkony, hudební čísla a vtipné nápady (například úvodní létání). Na druhou stranu zúčastněným přišlo, že většinu rolí hrají dospělí a děti si moc nezahrají. Když se lektorka Eva ptala, v jakém z představení by si chtěly holky zahrát a v jakém ne, v představení Balón by nechtěla hrát žádná, protože dává málo prostoru pro jednotlivce. U této otázky bodovala představení: Až opadá listí z dubu a Jak se stalo, že je vrána černá.

Jan Mrázek

VČERA JSME SI VŠIMLI...

diskusního klubu seminaristů

diskusního klubu středoškoláků

diskusního klubu pro soubory

VČERA JSME SI VŠIMLI...

Něco z Adriana

ZAPSALI JSME...

...Z DISKUSNÍHO KLUBU PRO SEMINARISTY O PŘEDSTAVENÍCH 3. BLOKU

MALÉ DVĚ, ZUŠ F.A. ŠPORKA, JAROMĚŘ - LAKOMÁ BARKA

- Použitý typ loutek konvenuje s poetikou příběhu
- Působivost inscenace tkví nejenom v historce, ale i ve Werichově jazyku, který je zobrazen v rámci s tabulí.
- Atmosféra inscenace je jemnější, než by příběh vyžadoval. Je však možno dále ji rozvíjet směrem k drastičnosti (až rakvičkárně), zvláště v klíčových momentech příběhu (zabití prasete, pád Barky, zaměnění koloucha za Barku).
- Rámec (škola, psaní na tabuli) není ukotven vzhledem k příběhu a jeho sdělení. Možnosti tabule nejsou plně využity: možno vytvořit určitější vztahy mezi vypravěčkami, používání tabule jako prostředku výkladu.
- Ponožky, které mohou být vnímány jako prostředek zcizení, byly osvětlením akcentovány, příliš poutaly pozornost a nebyly využity.

STŘEDNÍK, ZUŠ ROKYCANY - AŽ OPADÁ LISTÍ Z DUBU

- Problematičnost dramaturgické volby předlohy – je vhodná pro děti?
- Téma v inscenaci nebylo akcentováno ani důsledně vyloženo, soubor se soustředil především na sdělení osnovy děje, nedostali se doposud ke sdělení divadelního pojetí předlohy. V inscenaci jsou načrtnuté nápady, které lze dále rozvíjet.
- Werichův příběh je moralitou o pokusu změnit způsob života a o ceně, kterou za tuto změnu člověk musí zaplatit – potenciální téma pro další práci s předlohou.

BENEŠÁČCI, ZŠ PARDUBICE, BENEŠOVO NÁMĚSTÍ – JAK SE STALO, ŽE JE VRÁNA ČERNÁ

- Děti fungují ve hře, jsou na sebe navázány.
- Je znát pečlivá snaha vytvořit scénograficky čistě pojedený prostor, bizon zakrytý látkou v tomto kontextu však vyznívá jako zvíře bez energie.
- Inscenace sleduje cíle adekvátní možnostem a předpokladům skupiny, jednoduše sděluje mytický příběh. Problematické je vyznění postavy bizona, kterou v kontextu vnímání dnešní doby chápeme jako oběť.
- Vyřešení hlavní zápletky inscenace a zodpovězení otázky naznačené v názvu je divadelně nedůsledné. (Vrány jsou černé, protože jim shořela přestředla.)

KUK A ZPÁTEČNÍCI, ZUŠ ŠTÍTNEHO, PRAHA 3 – BALÓN ANEB LÉTAT JE SNADNÉ

- Základem inscenace je parodický a nadsazený přístup k žánru operety – tato rovina bez kazu funguje do momentu cesty rodin do kláštera, (ta je pojata více „dramatácky“ a nápaditě), sladkobolné vyznění konce s andělíčky a použití principu Deus ex machina je grandiózním divadelním nápadem.
- Na diváka se přenáší energie pospolitosti všech aktérů na jevišti, ta je hlavním a dostačujícím tématem sdělení, sdělování je (sebe)vědomé a vypracované, ovšem bez jakéhokoli náznaku „spartakiádnosti“.
- Práce s motivem Cimrmana může být vnímána jako otázka vypořádání se s duchem prostoru, ve kterém soubor pracuje, (učebny jsou ve stejné budově jako Divadlo Járy Cimrmana.) Cimrman však není prvoplánově přejímán, děti hrají o postoji k tomuto géniovi.

zapsala Tereza Strmisková

A jsme tu zas s naším „slovíčkem“. Představit si soubory je vždy důležité. Dětské divadelní přehlídky jsou především o setkávání s dalšími soubory a právě rozhovory jsou další možností, jak toho docílit. Takže kdo nám hrál včera?

Soubory třetího bloku byly odlišné již na pohled i pro malé děti. Na pódiích (ve Fabrice i Trámu) se objevovalo od tří po třicet herců. Největším souborem, co do počtu, celé Dětské scény byla sloučenina vytvořená ze souborů KUK a Zpátečníci z Prahy. Opakem byly loutkářky Malé dvě (a přesto tři) z Jaroměře, které zpracovávaly vybranou pohádku z Fimfára. Stejný úkol si vytyčil i soubor Středník z Rokycan. Mimo naše české luhy a háje nás odnesly bílé vrány z amerických prérií v podání souboru Benešáci z Pardubic.

I oni mají vedle rozhovoru svou speciální fotku, tentokrát na téma „noha nohu mine“. Příjemnou zábavu.

Ondřej Kohout

NA SLOVÍČKO S...

MALÝMI DVĚMA, ZUŠ F. A. ŠPORKA, JAROMĚŘ

Mě by zajímalo, proč je vás tak málo, jestli je to schválně, nebo jestli to tak náhodou dopadlo?

Takže, ona měla první hrát jenom Lenka samotná, pak jsem se k ní přidala já a pak Natálka.

Prostě se nám líbí, když je nás málo.

My jsme vlastně loutkáři, takže když jsou tři, tak je jich vlastně šest.

Vy se jmenujete Malé dvě. Proč se tak jmenujete, když jste tři?

Takže, my když jsme měli hrát poprvé, tak jsme se ani nedomluvili, jak se budeme jmenovat, ale myslím, že tam hrály ještě dvě holky a jmenovali se Velké dvě, nebo něco takového, a tak nás tam Jarka zapsala jako Malé dvě...

...i když jsme už tři.

Jak dlouho spolu hrajete?

S Lenkou jsme začínaly před dvěma rokama.

A jak zkoušíte, když jedna z vás nepřijde?

Nijak.

Ony choděj. Choděj, i když jsou trochu nemocný.

Proč jste vybraly Werichovo Fimfárům a zrovna Lakomou Barku?

Mně to navrhla mamka, že bych to mohla hrát, tak jsem si to přečetla a líbilo se mi to, tak jsem to přinesla Jarce, jsem jí řekla, že bych to chtěla hrát, ale ona nechtěla, protože to všichni znaj, ale já jsem se nedala.

A bylo to pod podmínkou, že neviděla ten film.

Pro loutky jste se rozhodly, protože jste loutkáři, nebo jste uvažovaly i o jiných možnostech?

Vždycky nějak skončíme u těch loutek.

A kdo loutky vyráběl?

Všichni, i Jarka. My jsme jakoby vyrobily ty hlavy a Jarka nám to ušila.

Ono je to fajn, když si uměj udělat loutku, když tu technologii poznají, a navíc mají k těm loutkám docela jiný vztah, než když je dostanou.

Proč jste měly pruhované ponožky?

To vlastně napadlo už na začátku Jarku a já jsem se toho chytla, že je mám...

...to jsou všechny Natálky. Ona řekla: „Já mám takový pruhovaný podkolenky, to bude vtipný, pod tou tabulí...“

Jak jste přišly na tu tabuli?

První bylo v plánu, že budeme mít takovou závěsnou mapu, že budeme mít plán těch Dejvic, potom ani nevím, jak jsme na to přišly...

...prostě ta mapa byla, jako když je učíme při hodině.

Tam je ještě myšlenka, že je fajn to mít ve školním prostředí, že je to šikovné, jak ten učitel...když jsme dělaly takový malý dramaturgický rozběhček.

Čím jsou Werichovy pohádky tak zajímavé?

Že to není v podstatě taková klasická pohádka, že to nemá úplně vždycky šťastný konec, že to je i docela takový ze života.

A o čem konkrétně je pro vás Lakomá Barka? Co je tam pro vás důležitého?

Že je to přesně ukázka toho, co bysme neměli dělat.

Myslíš i Barku i učitele...

No, chamtivost.

I starostu, který pytláčí...

Jako že prostě ty lidi...

...je to směsice toho všeho nejhoršího.

Jak to mám říct?

Které další pohádky z Fimfára se Vám líbí?

To Fimfárům se mi líbilo.

A mně Tři sestry.

Ale to znáš podle filmu. Ten film, oni Lakomou Barku měli po premiéře slíbenou.

U čeho jste se při vymýšlení tohoto představení nejvíce nasmály?

Nevím jestli zrovna při vymýšlení, ale při zkoušení, v tom závěru Lenka vždycky tam chytla záchvat smíchu...na konci když se bavil učitel, Kubát a farář, se tam bavili a ona z toho vždycky chytla záchvat smíchu a smála se tam pořád.

Tam je situace, kdy Lenka má na levý ruce učitele a ty máš Kubátu a ty vodiš faráře, a Lenka mluví učitele a faráře, v tomhle okamžiku se jí oba dva hlasy potkávají.

A ještě jednou jsme chytly takovej velké záchvat smíchu, to když jsme hráli pro mateřský školy...a jak ten Kubát hází ten klacek, tak jsem si ho omylem hodil na hlavu.

Na Slovensku to bylo taky, když jsem řekla místo „lidi jsou zlí“, tak jsem řekla „oni jsou zlí“.

Vy jste hrály teda na Slovensku? A kde?

V Lučenci.

A kolikrát jste ji hrály?

Jedenákrát...

...za tři dny.

Ondřej Kohout

NA SLOVÍČKO SE...

STŘEDNÍKEM, ZUŠ ROKYCANY

Jak dlouho už hrajete představení Až opadá listí z dubu?

Od září, už to bude rok.

Jak jste se dali dohromady?

Tím že se náš dramataček rozdělil na víc skupin, protože nás bylo moc.

A přidali se k nám i noví lidi.

Takže jste původně byli ve větší skupince. S tou jste hráli jak dlouho?

Dva až tři roky, podle toho kdo.

Když přejdeme rovnou k vašemu představení – proč jste si vybrali zrovna Werichovo Fimfárum?

Protože původně přišlo jako recitační text. A zalíbilo se nám to, tak jsme z toho udělali představení.

A proč jste si vybrali Až opadá listí z dubu, čím se vám líbila tato pohádka?

Protože ta pohádka je taková milá a taková svým způsobem poučná. Taková od těch ostatních svým způsobem zajímavá. Taková odlišná.

Čím je teda odlišná. O čem pro vás je?

Je to takové alkoholové prostředí, že už je to takový dospělejší.

Spíš než jako pohádka, je to ze života.

Místo království je tam prostředí vesnice.

Že se to může doopravdy stát.

Ještě se zeptám na něco k souboru - máte nějaký rituál před představením?

Eh aaaaa (*zvláštní kreace*)

Máme takové gesto, které jsme tady vymysleli, a napodobuje jednoho takového člověka z našeho města mužského rodu. Říkáme tomu mužný Robert. Vypadá to asi nějak takhle.

Eh aaaaa (*opět ta samá kreace*)

Pokusím se to nějak popsat, protože...

Pravou ruku dáme do vodorovné polohy a vydáme vlastní skřek.

Mužný Robert.

Když jste nový soubor, co vás spojuje?

Dostali jste se až sem, tak nemůžete být rozhádaná skupina.

No, tak všichni jsme spolu kamarádi, hlavně všechno děláme společně a společně se všichni bavíme a hlavně jsme spolu všichni takový jako správně ulitlí.

To nás asi tak nejvíc spojuje.

Co bylo při zkoušení nejtěžší?

No asi na paměť, zapamatovat si ty texty a pak taky v tom prostoru se jakoby zorientovat.

Bylo pro vás těžký hrát tady na tom velkém pódiu?

Docela i lehčí, než když jsme vystupovali někde jinde. Tady to bylo takový příjemný.

Nebáli jste se, neměli jste z toho trému?

Jo.

Ne.

Ty miň zkušný asi jako možná měli trému.

Co byla největší zábava při zkoušení?

Vtipný momenty, takový kraviny, když jsme tam vymejšleli, třeba dělali jsme tam to „victory“, ten strom na konci. Největší sranda byla vymýšlet ty fůrky.

Co vás na divadle celkově baví?

Všechno.

Že lidem něco sdělujeme a že můžeme předvést před ostatními, co v nás je.

Jak dlouho už ve Svitavách jste?

Od pátku.

My dva od neděle.

Tak to už máte Svitavy jistě prolezlé skrz na skrz. Co si na přehlídce nejvíc užíváte?

Čajovnu.

Jsme tam byli zatím každý den.

Co je dobrého v čajovně?

Čaj.

Jako hodně krásný prostředí.

A další místa?

Pak ještě hřiště u našeho ubytování.

Hlavně je tam Wi-Fina.

Nebo taky probíháme okolo stadionu.

Poslední slovo?

Děkujem za rozhovor.

Já taky.

Ondřej Kohout

NA SLOVÍČKO S...

BENEŠÁČKY, ZŠ PARDUBICE, BENEŠOVO NÁMĚSTÍ

První otázka – jak dlouho už spolu hrajete?

Pátej rok.

Podle toho s kým, protože teď k nám přišly prvňačky.

Takže prvňačky s náma hrajou první rok a my hrajem pět roků.

Sami hrajem první rok, jinak jsme hráli s celou třídou čtyři roky.

Dneska jste hráli dvakrát, nebylo to náročné?

Ne.

Podle toho jaký který části, někdy jo někdy ne.

Podle toho jakou máš roli a jak to zahra-
jou, jak se v tom cejtěj.

Tady jsem zaslechl, že jste měl někdo trochu trému.

Asi půlka našeho souboru.

Kluci z nás měli škytavku.

Fakt?

Ne. Jsme snědli polovinu popcornu.

Nebo jsme třeba zapomínali části, kde máme něco říkat, a tak jsme se třeba zpozдили.

Čím to bylo, že jste měli takovou trému?

Protože tam byli ty porotci a hodně diváků.

A kluci, který se holkám líbili.

Proč jste si vybrali indiánské legendy?

To nám vybrala paní učitelka.

Jinak příběh jsme si v podstatě...

...složili my.

To divadlo a ten postup, jak to bude.

Paní učitelky nám řekly třeba ten konkrétní příběh a my jsme si ho dotvořili.

Pomocí her, co nás baví, tak to tam zapojili do toho a my jsme si to vlastně tvořili sami.

Bylo to spíš na základě toho, že ty bubny jsme měli od školy, a nás bavilo na ně hrát.

Jak se jim říká?

„Drambem“

Takže k indiánským legendám jste se dostali přes bubnování, pře indiánskou náladu, co indiánského jste ještě dělali?

Tak třeba, že k nám jednou přišla paní z knihovny, protože byla v Kanadě a šla do muzea Indiánů a povídala nám to.

My máme každý rok plán, třeba plán „pracujeme s Indiánama“, plán „pracujeme s duhou“ dál pracujeme s nějakýma loupežníkama...

My jsme se dostali teda k těm Indiánům a udělali jsme takovou mapu a paní učitelka řekla, no když takhle pracujeme s těm Indiánama, tak bysme s tím taky mohly pracovat v divadle. No a takhle to začlo.

A měli jsme i takovou paletu. Jmeno-
valo se to Robinzoni a bylo to něco takovýho indiánského, že jsme hledali různý věci, jakoby poklad, ztroskotali jsme na ostrově a tak.

Všimnul jsem si, že jste v představení měli takový válečný tance.

My jsme to měli nejdřív normálně, že jsme se tam jako nehejbali, potom pančelka viděla nějaký pořad, kde byly takovýhle tance okolo ohně, tam ty lidi třesali sebou. Tak pančelka řekla, abychom to taky takhle udělali, abychom sebou trošku hejbali.

Já navážu, protože ty lidi se v tom dostávali do toho transu a to jsme tady právě jakoby měli mít my, když takhle u toho tancujem.

Co bylo při zkoušení největší zábavou?

Hry.

Třeba pančelka bubnovala a my jsme dělali nějaký věci na slova, třeba slon, nebo jsme chodili, a když přestala bubnovat, tak jsme to měli předvést.

Nebo jsme bubnovali čtyři a pak až to stopli, tak si vybrali zase čtyři.

A co bylo naopak nejtěžší?

Natrénovat celý to divadlo.

Sestavit ho vlastně, vymyslet ho.

Jak má vypadat.

Sjednotit ty bubny.

Pořád ten trénink, každé pátek jsme na tom dřeli.

Co si z přehlídky zatím nejvíc užíváte?

Představení ostatních souborů.

Diváky.

Nebo potlesk.

Co vás baví na hraní divadla?

Různé styly hraní, hrát i smutně, radosti.

Ten kolektiv, že jsme všichni spolu, že si to užíváme.

Tak můžeme si na tom divadle vylít zlost nebo předat do toho divadla radost.

Uklidnit se.

Jste třeba naštvanej ze školy a přídete do toho kroužku a říkáte, tady to já nechám, tady se vyčistím a vy, jak na to zapomenete, pujdete domu a řeknete „čau mami, prostě jsem dostala to a to, ale já si to opravím.“ Prostě nám to nevadí.

Ondřej Kohout

NA SLOVÍČKO S...

KUKEM + ZPÁTEČNÍKY, TUŠ ŠTÍTNÉHO, PRAHA 3

Mě by na začátek zajímalo, jak dlouho se v takovémhle počtu scházíte?

My jsme tady sdružený tři nebo čtyři...čtyři skupiny pod jednou vedoucí, takže dohromady jsme se sešli na letním soustředění a tam jsme nazkoušeli tuhle bláznivinu. Tohle hrajem dohromady, jinak každá skupina pracuje ještě během roku samostatně.

Jste hodně věkově rozvrstvení, jak to funguje?

My jsme právě jedna velká rodina.

A když máte zkoušku, jak dlouho trvá, než všichni dorazí?

Jak kdy.

Snažíme se sejít všichni, ale samozřejmě ne vždycky se sejdem.

Než přejdeme k dalším otázkám, vy jste tady po několikáté na Dětské scéně, pokolikáté?

Jak kdo, některý po druhý, některý po třetí.

Už jste se bavili o zkouškách, jak to probíhá v takovém počtu?

No vlastně, jak to bylo už v tom představení, jsme rozdělení do těch třech rodin a každá ta rodina si vždycky projede ty svoje věci, tu cestu a kankán, a pak se to vždycky dá dohromady a zkusí se to, jak to vypadá.

Proč jste si vybrali zrovna Cimrmana?

No tak my jsme ZUŠka Štítného na Žižkově a máme hned vedle sebe Divadlo Járy Cimrmana, takže i to nás hodně ovlivnilo.

Znali jste ho před tím všichni? Věděli jste všichni, kdo je Cimrman?

Jo.

I ti nejmenší?

My jsme totiž byli na táboře a tam jsme si pustili takovej film.

A před tím jste to znali?

Jo, trochu.

Já jo.

Jak jste se s Járrou Cimrmanem seznámali? Co vše jste prozkoumali?

Všecko.

V rámci přípravy jsme si pustili hlavně film „Jára Cimrman ležící, spící“...

...pak jsme sebou měli i knížku, takže z ty jsme četli desatero, různé ukázky... a potom ještě zmíněné divadlo, které máme hned vedle.

Byli jste na nějakých představeních?

My jsme spíš v takovémhle počtu viděli záznamy.

Co choreografie?

Ta je vlastní. Jsme měli za úkol něco vymyslet, tak jsme to vymysleli.

A pak jsme si říkali třeba různé nápady, jak by to mohlo být. Vlastně ten závěrečný, ten megakankán, to bylo docela těžký nazkoušet, abychom se tam všichni vešli. Ale dělali jsme to všechno sami.

Domácí výroba.

To musel být docela sranda vymýšlet takový kreace.

Ani ne.

Většinu to bavilo.

Tak možná tebe.

První hodinu to sranda třeba byla...

...to jo, to jo.

U čeho jste se při zkoušení nejvíce nasmáli? Očividně kankán to nebyl.

Třeba já konkrétně jsem se bavila, když jsme dostali za úkol udělat nějakou verzi ty cesty do kláštera, tak potom tam vznikaly fakt hodně vtipné věci, nebo na začátku ta první písnička láska na hřbitově měla původně několik verzí a u toho jsme se strašně bavili, nebo aspoň já jsem z toho měla takový pocit.

Nebo taky to desatero.

Jak jste došli zrovna k té scéně?

To jsme zase měli rozdělení na ty rodiny a každá předvedla určitou scénku a tuhle jsme odhlasovali.

Jak jste se dostali k tradičně českému pojmenování s odkazem na Přemyslovce?

Jsme si říkali, že by to bylo fajn, mít tam historii trošku, když máme toho Cimrmana, kterej byl...

...vlastně ten vlastenec.

Tady jste to hráli ve větším prostoru než na krajském kole, jaký to byl rozdíl?

Je to rozdíl.

Nemusíme si dávat pozor, abysme se nesrazili. Nemusíme zmenšovat ty choreografie. Na druhou stranu si musíme dát pozor, abychom neměli díry.

Ještě mě napadlo...viděl to někdo z „Cimrmanů“?

Pan Svěrák dostal DVDčko.

Dostali jste nějakou zpětnou reakci?

Právě že pak ne, ale naše vedoucí se s ním sešla, celý mu to vyložila, že jsme se inspirovali jejich figurou a dala mu to DVDčko.

Ondřej Kohout

NA VÝZVĚDÁCH U...

...LEKTORŮ DÍLEN PRO DĚTI ZE SOUBORŮ

Jaké stopy vás lákají k následování?

Aneta Bučková: Naštěstí mám ve svém okolí několik lidí, které obdivuji kvůli tomu, s jakým zápalem se věnují tomu, co je baví a čemu rozumí. Na poli vědy i umění ovšem zůstává mým nedostupným následovníhodným vzorem Jára Cimrman.

Magdaléna Denková: Lákají mě stopy lidí, kteří se snažili a snaží žít poctivě a dobrý život. Lákají mě stopy předků. Lákají mě stopy těch, kteří mi dávali svou lásku.

František Oplatek: K následování mě asi nejvíc lákají stopy bosých nohou mého syna a tajemné stopy, které nekončí pod košťaty uklízeček.

Martina Šimánková: Ty, které zrovna vyšlapávám.

Hedvika Švecová: Takových stop je mnoho. Stopy z minulosti. Stopy větru, stopy tanečního partnera, stopy myšlenek druhého člověka a stopy do hloubi vlastního já. Každá cesta začíná ve vlastní čas a na vlastním místě a já jen doufám, že neminu ani jednu z nich.

Martina Vandasová: Vždycky ty, po kterých jdu jako první. Může to být otisk šlápoty, ale spíše zapomenutý předmět nebo stará fotografie vedoucí k rozluštění rodinné záhady. Dojímá mě otisk dětské nožky pořízený před lety. tehdy následovala ona mou stopu. Ale dnes?

Marta Zitová: Nechci být ta, která jenom následuje. Chtěla bych vytvořit vlastní stopy, které budou někoho inspirovat. Pokud bych si ale musela nějaké stopy vybrat, tak to budou ty, které směřují k mému vysněnému cíli.

Tereza Strmisková

PŘIŠLO POŠTOU ...

NABÍDKA

Cesta k inscenaci s dětským loutkářským souborem (jak vést dětský loutkářský soubor)

Zájemci o dílnu se stanou na dobu jejího trvání „dětským loutkářským souborem“, který začne dlouhou cestu ke kompaktní skupině, který projde cestou od nápadu k realizaci, od předmětu k loutce...

Práce s dětským souborem je vždycky během na dlouhou trať, výsledky (pokud se tomu, co vás potěší, dá tak říct) se dostavují o hodně později, ale jsou zato trvalejší a cennější. Pokusíme se metodami dramatické výchovy alespoň nastínit, jak vytvořit fungující skupinu, která se vyjadřuje prostředky loutkového divadla.

Lektorka: Jaroslava Holasová, absolvovala studium loutkářství pro pedagogy na KALD DAMU, učí literárně-dramatický obor na ZUŠ F. A. Šporka v Jaroměři, kde také vede dětské a studentské loutkářské soubory a sama hraje loutkové pohádky pro děti.

Seminář se uskuteční od 29. června do 4. července 2013 v rámci 62. loutkářské Chrudimi, a to denně od 8.30 do 13 hodin. Seminaristé přijíždějí 28. 6. v odpoledních hodinách. Další informace: www.chbeseda.cz

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY NA INTERNETU

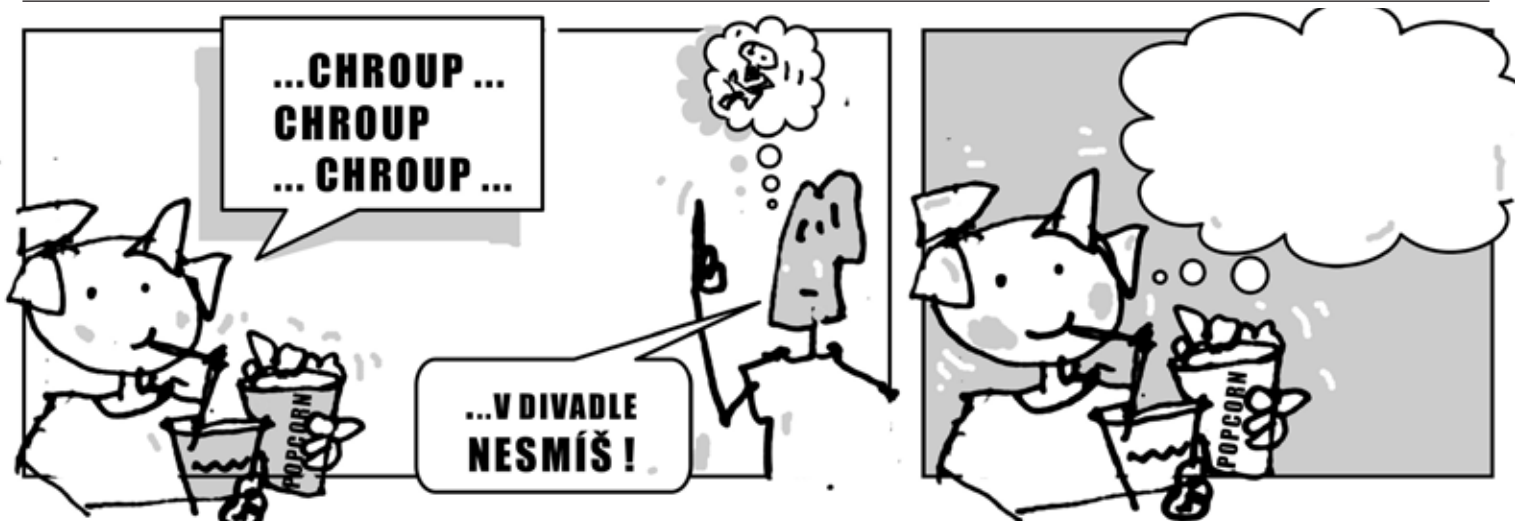

www.drama.cz/ds

KOMIKS - SLEPÉ ULÍČKY 4

Další jediný návrh myšlenky do bubliny přinesli do redakce dva pánové. Říkali, že se jmenují Vladimír a Estragon, odkud ale jsou, to neuvědli... Na další vaše návrhy se těší redakce.

HLEDAČÍ HRA STOPA ZA STOPU

1. Hledejte stopu osobnosti, která je spojena se Svítavami a na oplátku na místě zanechte stopu svoji.
2. Buďte nenápadní, nikdo další by vás při hledání stopy neměl spatřit.
3. Nezapomeňte na místě nechat i svoji stopu.
4. Každý den bude stopa na jiném místě. Založena bude ráno a zrušena kolem desáté večer.
5. Všechny stopy budou zřízeny na místech spojených s přehlídkovým děním.

Vzhledem k tomu, že s námi včera nikdo hru nehrál a nechce se nám věřit, že stopa není k nalezení, opakujeme zadání ze včerejška. Hledejte, pátrejte, cíl je nedaleko.

INSTRUKCE PRO ČTVRTOU STOPU

PLACATÁ HISTORIE DĚTSKÉ SCÉNY SE NIJAK SE STOPAMI NETAJÍ.

OZNAČENÍ PROSTOR

Fka	Fabrika Svitavy
kino	Kino Vesmír
Trám	Divadlo Trám
OttD	Ottendorferův dům
SZŠ	Střední zdravotnická škola
MMG	budova Městského muzea a galerie ve Svitavách
stodola / st.	farní stodola svitavské římskokatolické farnosti
Tyjátr	Tyjátr, alternativní klub

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY 2013

ÚTERÝ 11. června

8.30–12.00
8.30–12.30
9.00–11.10
14.00–16.10

dílny pro děti ze souborů semináře A, B, C, S1, S2
4. blok přehlídky – vystoupení pro veřejnost
4. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky Dětské scény skupina A Haló, Jácičku!

Málo, Dramatická školička Svitavy
Mně se vždycky musí něco stát
Bubu, Vsetín

Muzikantské pohádky
Zmrzlí vrabci, ZUŠ Střezina, Hradec Králové
skupina B Muzikantské pohádky
Zmrzlí vrabci, ZUŠ Střezina, Hradec Králové
Haló, Jácičku!

Málo, Dramatická školička Svitavy
Mně se vždycky musí něco stát
Bubu, Vsetín

A + B Nu, vot!
Tři boty, ZŠ a MŠ Třebotov

16.45–17.30
diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících ve 4. bloku

16.45–18.15
dětský diskusní klub pro děti ze souborů vystupujících ve 4. bloku
otevřený diskusní klub pro děti
diskuse o představeních 4. bloku
doprovodný program

17.45–19.15
20.30

Poslední Kašpárkova šance, Příběh
Tatrmáni, Soudoměřice u Bechyně

Fka, MMG, OttD, st.
Fka, Trám

Trám

Trám

Fka

Fka

Trám

Trám

Fka

Fka-uč. 3

Fka-aula

Fka-foyer

Fka, stodola

stodola

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 4.

Redakce: Iva Vachková (šéfredaktorka), Tereza Strmisková, Andrea Pavlíčková, Jan Mrázek, Ondřej Kohout, Alena Exnarová, Pavel Kocych (grafika a sazba), Ivo Mičkal (foto), Jazz Jameson, redakční čtyřnožec. Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. patře Fabрики Svitavy. Uzávěrka čísla 11. 6. 2013 v 01.55. Náklad 250 ks.